

– Jeg hørte på radioen at desnakkem funksjonshemmede. Da tenkte jeg: «Det er jo meg.»

Jeg prioriterer hardere og har ikke tid til bullshit.

▶ katalysator i handlingen.

– **Historien om Hanna begynte da jeg selv fikk diagnosen. Jeg skrev på en annen bok som egentlig skulle kommet ut den våren, men historien om Hanna følte viktigere.** Som forfatter bruker du jo alt. Alt er research. Det er interessant å ta et skritt tilbake når du får en sykdom, opplever død, kjærlighetssorg eller noe annet i livet som du ikke kan komme forbi. Det er usikkerhet forbundet med hvordan sykdommen utvikler seg. Det kommer ikke til å bli bedre. Hvordan reagerer man når man får en sånn beskjed? Hvordan oppfører man seg? Hva gjør det med en? Det er interessant. Jeg liker å presse karakterene mine, se hva som skjer når de har store utfordringer følelsesmessig. Det er spennende å dykke ned og bore helt inn i de mørkeste rommene. Litteraturen skal si noe om det som ikke er så lett å snakke om. Sette ord på det vi tror vi er alene om.

2014 var et eventyrlig år for Siri Kvamme. Hun og kjæresten giftet seg etter 14 år sammen.

– Bryllupet var fantastisk. Det var et varmt, koselig og kjærlig år. Vi reiste masse. På bryllupsreise til Zanzibar, tre uker til Italia, til New York med en venninne, jentetur til Island. Det var et sånt år du har lyst til å ramme inn og henge opp på veggen. **Alt**

toppet seg på en måte. Jeg var lykkelig. Sånn kan livet være. Og så, i januar 2015: Bom! Det var en krasjlanding. Det var ekstremt å få en diagnose det ikke finnes behandling for, sier hun.

Hva ser romanfiguren Hanna? Hva ser hun ikke? Det skifter med lysforhold. Hvilke valg påvirkes av sykdommen? Det er altoverskyggende.

– Karakterene mine kan ta mer ekstreme valg enn jeg selv kan. Det er gøy å presse seg og gøy å skrive noe som betyr noe, sier hun.

Selv om likhetene mellom romanfiguren Hanna og Siri er store, så har denne romanen ikke vært vondere å skrive enn de andre bøkene.

– Den har følte så nødvendig at jeg ikke har tenkt på det som vondt. Det har vært mer spennende og interessant enn vondt, sier hun.

Hverdagen byr på større utfordringer for Siri. Hun må oftere be om hjelp. Det sitter lang inne.

– Jeg skal være presset ganske langt for å be om hjelp. Det er ikke lett for dem rundt når jeg selv ikke aksepterer sykdommen. Ikke helt forstår. Hvordan skal de akseptere det?

Forstå? Når jeg noen ganger ser bra og andre ganger dårlig, er det vanskelig å vite når man skal ta hensyn. Noen ganger klarer jeg meg bra, andre ganger blir jeg hemmet og mer

sliten. Det er hardt for et forhold. **Morten, kjæresten til Hanna i boken, har det ikke så lett. Det å være der for hverandre er vanskelig.** Det er lett å føle en ensomhet. Det tror jeg det er når du får en sånn sykdom. Ingen har det sånn som du har det. Det er vanskelig å skjønne det helt. Du er alene om det uansett hvordan du vrir eller vender på det. Når du er en person som absolutt ikke er vant til å være syk og er vant til å klare deg selv på alle mulige måter, og ikke ønsker noe hjelp. Da blir det en omstilling det ikke er lett å ta innover seg. Du blir plutselig funksjonshemmet, for det er jo det det er. En synshemming. Jeg hørte på vei til flyplassen på radien at de snakket om funksjonshemmede. Da tenkte jeg: «Det er jo meg.»

Siri opplevde, som Hanna, å sitte på legekantoret og få et visittkort til Blindeforbundet.

– Det føles som en dødsdom. Blindeforbundet er fantastisk, men ingen ønsker å ha behov for å være medlem der. Det er litt dobbelt, sier hun.

Motvillig ble hun med på et kurs og forsto at man kan klare seg bra med lite syn.

– Jeg har vært så redd for alt jeg må slutte med. Matlaging. Turer i skogen. Skrivning. Lese for barna. Jeg foler at jeg har dårlig tid. At nå MÅ jeg gå tur i skogen, nå MÅ jeg